

COLUMN ONZEKERHEID

Op deze plek schreef ik precies een jaar geleden dat ik reikhalzend uitkeek naar betere tijden. Ik geloofde daar toen ook in, omdat er voorzichtige signalen waren die daar aanleiding toe gaven. Nu durf ik dergelijke uitspraken niet te doen. Ik schrijf dit eind november, een paar weken voordat deze wintereditie op de mat valt. Met de feiten van vandaag en de onzekerheid over de verdere ontwikkeling van de crisis, kan ik alleen maar hopen dat het draaiboek waarmee we nu oefenen over een paar weken weer in de lade kan verdwijnen.

In dit nummer kijken we terug op de onzekere beginperiode van de COVID-pandemie. Het voelt oncomfortabel om de onzekerheid van toen nog steeds te voelen. Nu is het geen onzekerheid over diagnose en behandeling, maar over het verloop van de pandemie en de invloed die dat heeft op de werkvloer. Ik spreek veel collega's tijdens mijn bezoeken aan de ziekenhuizen. Ik hoor verhalen over goed functionerende teams die zomaar voor langere tijd uit elkaar worden gerukt met alle gevolgen voor de 'sociale cohesie' in het ziekenhuis. Ik hoor verhalen over collega's die topkwaliteit willen leveren, maar nu soms het gevoel hebben niet boven het niveau van een 6 uit te komen doordat ze zoveel patiënten tegelijkertijd moeten helpen. Hoe kun je van dokters en verpleegkundigen verwachten dat zij streven naar een krappe voldoende, als zij altijd gewend zijn geweest minimaal een 8, meestal een 9 maar het liefst een 10 na te streven? Dit is een worsteling en doet wat met de mens.

Alle verhalen maken een diepe indruk op mij, maar het roept ook vooral een gevoel op van trots en bewondering. Trots op ons, onze verpleegkundigen, afdelingshoofden, teamleiders en al het andere personeel dat koste wat kost ervoor zorgt dat we blijven staan waarvoor we zijn opgeleid; onze patiënten. Ongeacht of ze nu COVID hebben of niet, gevaccineerd zijn of niet. Dat lees ik ook terug in de verhalen in dit magazine. De veerkracht die er is en de samenhang die we met elkaar hebben. Hoe moeilijk het ook is, we kunnen het na bijna twee jaar nog steeds laten zien.

Ik maak dan ook een diepe buiging voor alle collega's die – hoe vermoeid ook – dag in dag uit onder de meest uitdagende omstandigheden de best mogelijke zorg proberen te bieden aan iedereen die dat nodig heeft.

Peter Paul van Benthem
Voorzitter Federatie Medisch Specialisten